

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 106/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **KOMVaK - Vodárne a kanalizácie mesta Komárna, a.s.**, E.B. Lukáča 25, Komárno, IČO 36 537 870, zastúpenej Advokátska kancelária Mandzák a spol., s.r.o., Zámocká 5, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. B1-15C/137/2008 z 26. januára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv a práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“). K uvedenému malo dôjsť uznesením mestského súdu uvedeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľka žiada napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada od mestského súdu náhradu trov konania pred ústavným súdom. Napokon žiada o predbežné opatrenie, ktorým by sa odložila vykonateľnosť napadnutého uznesenia.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a príloh vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne podala 11. augusta 2008 na Okresnom súde Bratislava I žalobu proti Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný 1“), a Ministerstvu životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný 2“), v rámci ktorej žiadala zaplatenie 1 260 643,63 eur s príslušenstvom z dôvodu bezdôvodného obohatenia a náhrady škody.

4. Mestský súd rozsudkom sp. zn. B1-15C/137/2008 z 3. októbra 2023 žalobu sťažovateľky zamietol, jej návrh na prerušenie konania zamietol a obom žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

5. Proti uvedenému rozsudku podala sťažovateľka 18. decembra 2023 odvolanie. Uznesením sp. zn. B1-15C/137/2008 z 9. januára 2024 mestský súd uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 33 123,50 eur v zmysle položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov v spojení s § 6 ods. 3 a § 7 ods. 10 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“).

6. Proti uzneseniu o povinnosti zaplatiť súdny poplatok uvedenému v bode 5 podala sťažovateľka 11. januára 2024 sťažnosť z dôvodu, že ide o občianskoprávny vzťah a predmet konania (1 260 643,63 eur) je oceniteľný v peniazoch. Výška súdneho poplatku tak predstavuje 6 % z hodnoty sporu, čo predstavuje 75 638,62 eur. Najvyššia prípustná horná hranica pre občianskoprávne spory je však podľa sadzobníka súdnych poplatkov suma 16 596,50 eur. Sťažovateľka namietala, že súdny poplatok za odvolanie jej bol vyrubený vo výške 33 123,50 eur (pričom Sadzobník súdnych poplatkov stanovuje maximum na 33 193,50 eura pre obchodnoprávne spory), akoby šlo o obchodnoprávny spor.

7. Argumentácia sťažovateľky voči napadnutému uzneseniu spočíva v tom, že mestský súd jej nesprávne vyrubil súdny poplatok za odvolanie, pretože mal aplikovať hornú hranicu súdneho poplatku pre občianskoprávne spory a nie hornú hranicu pre obchodnoprávne spory, čo sťažovateľka považuje za arbitrárny prístup.

II.

Posúdenie ústavnej sťažnosti ústavným súdom

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základných práv a práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 59 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, ku ktorému malo dôjsť napadnutým uznesením mestského súdu.

9. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhadzovanie zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

10. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou najmä z toho hľadiska, či závery všeobecných súdov vyjadrené v napadnutom rozhodnutí sú dostatočne odôvodnené. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Ústavný súd preskúma len to, či zákony neboli vyložené spôsobom, ktorý je

svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 88/07).

11. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že nie je nutné dávať odpoveď na každý argument strany konania vrátane tých, ktoré sú pre rozhodnutie bezvýznamné. Ak však ide o kľúčový argument, vyžaduje sa práve naň špecifická odpoveď (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, Higgins proti Francúzsku z 19. 2. 1998).

12. Inominátna zmluva o poskytnutí nenávratného finančného príspevku pre sťažovateľku v pozícii prijímateľa bola medzi sťažovateľkou a orgánom verejnej moci uzavretá 8. decembra 2004 v zmysle § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka v nadväznosti na § 55f zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách v znení neskorších predpisov (účinného do 31. decembra 2004), nahradeného zákonom č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o rozpočtových pravidlách“).

13. Ústavný súd vychádzajúc z ustanovení § 261 ods. 2 až 4 Obchodného zákonníka nemá pochybnosti, že v prípade sťažovateľky ide o obchodnoprávny vzťah medzi orgánom verejnej moci a podnikateľským subjektom.

14. Predmet sporu predstavuje peňažná suma v presnej výške 1 260 643,63 eur. V zmysle položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov v rámci zákona o súdnych poplatkoch (účinnnej ku dňu vydania výzvy na zaplatenie súdneho poplatku vyšším súdnym úradníkom) je výška poplatku 6 % z predmetu sporu, čo predstavuje 75 638,62 eur. Ako horná hranica sa však uplatní suma 33 193,50 eur pre obchodnoprávny vzťah. Zároveň je znížená o 70 eur v zmysle § 6 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, keďže bolo podanie vykonané elektronicky, čo znamená, že suma 33 123,50 eur stanovená vyšším súdnym úradníkom za odvolanie podané sťažovateľkou bola určená správne.

15. V zamietnutí sťažnosti sťažovateľky napadnutým uznesením ako nedôvodnej vidí ústavný súd logický záver už uvedených skutočností. Závery, ku ktorým mestský súd dospel, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne). Vo veci sťažovateľky rozhodol všeobecný súd dvakrát. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom mestského súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

16. Ústavný súd v zmysle už uvedeného dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením a obsahom napadnutých základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu